

[Emmert Andersen]

Hvad vil VS og SF egentlig gøre, hvis det nu viser sig, at alle vestlige lande beslutter sig til ikke at opstille de 572 raketter? Hvad vil der så ske? Vi russerne sige: o.k., så tager vi alle vore raketter væk, for nu har de vist god vilje? Det er der ingen der tror på at de vil. Hvad vil SF og VS så gøre? Vil man tage over og demonstrere derovre – ligesom man har demonstreret herhjemme – med nogle store bannere og sådan noget? Så vil jeg af økonomiske hensyn anbefale, at man kun køber en enkeltbillet, for det kunne godt være spild af penge, hvis man havde købt en returbillet.

Alle disse fredsbevægelser, man har, og som man siger er en folkelig opblussen, folkelig holdning: præster for fred, lærere for fred, læger for fred osv. – nu får vi vel også snart cykelhandlere for fred – tager patent på at være en hel række mennesker, som alene er fredelige. Vi mener, at NATO er den største fredsfaktor, der overhovedet findes. Vi har da trods alt haft fred i 35 år.

Hr. Lasse Budtz har både i dag og i Aktuelt den 8. maj 1983, side 10, udtalt, at NATO-raketterne overhovedet ingen rolle spiller. Hvis de overhovedet ingen rolle spiller, og hvis de overhovedet ingen militær betydning har, hvis de overhovedet ingen politisk betydning har, hvorfor så alt det postyr? Så kunne vi jo lige så godt bevilde de ganske få millioner kroner, der skulle til, for at vi kan opfylde vores NATO-forpligtelser.

Det, man risikerer, er, at 33 års enighed om sikkerheds- og udenrigspolitikken herinde bliver brudt, og at vi ikke får venner i NATO, men måske uvenner. Lad nu forhandlingerne foregå i fred. Lad os prøve at nå frem til nul-nul-løsninger, som må være det bedste, eller måske en fornuftig løsning som Brzinskij-Nitze-aftalen, der desværre blev forkastet. Den gik ud på, at der skulle være 75 SS-20re og 75 krydsermissiler.

Med disse ord vil jeg indstille forslaget til forkastelse.

Bilgrav-Nielsen (RV):

Uanset hvor meget modstanden imod atomoprustningen vokser her i landet, i Norden, i Vesteuropa, i USA, vil talere som den foregående og som hr. Arne Christiansen fortsat hævde, at enhver dansk røst, som modarbejder den fortsatte oprustning, speci-

elt atomoprustningen, nærmest er et menneske, som støtter Sovjetunionen. Sådan er det, det må vi vænne os til. Det kan vi ikke acceptere, men sådan er det bare.

For at det ikke skal være sådan, at hr. Arne Christiansen og andre, der fører den tale, skal gå i den tro, at vi, der mener, at atomoprustningen skal standses hurtigst muligt, går Sovjets ærinde, vil jeg citere et menneske, som jeg tror at hr. Arne Christiansen vil tillægge større betydning end os andre, nemlig eksdiplomat og historikeren George F. Kennan, som i en kronik i Politiken den 3. maj skrev følgende om det, vi her debatterer:

»Hvor meget betyder det i virkeligheden, om Moskva har 300 SS-20re rettet mod Vesteuropa eller kun 150 eller slet ingen? Vesteuropa var ikke immunt over for atomangreb, før SS-20re blev stillet op. Og Vesteuropa ville ikke blive nævneværdigt immunt, selv om de blev fjernet alle sammen. Kendsgerningerne i vor truede verden af i dag er, at der er ingen »vinduer« i sårbarheden, der kan lukkes eller åbnes. Vi er alle sårbare – og totalt sårbare. Og det kan ikke ændres. Det er derfor i dag nødvendigt, at vi retter vor opmærksomhed mod den potentielle modstanders hensigter i stedet for hans slagkraft.«

Det synes jeg er et meget væsentligt udsagn. I en tid, hvor vi ved, at der findes atomvåben på begge sider i et omfang, som er tilstrækkeligt til at udslette klodens befolkning, er det lidt absurd, at vi diskuterer et eller andet antal atomvåben, som har begrænset rækkevidde.

Jeg synes, det er interessant i den sammenhæng, hvordan udenrigsministeren, forstår jeg, ser f.eks. de franske og de engelske atomvåben. Udenrigsministeren siger jo her i dag, at de ikke kan sammenkædes med den debat, de forhandlinger, der nu foregår, for det er helt andre våben, de ligner ikke de andre, og siger så, at skal de med ind, så må man se det i en anden sammenhæng. Jeg er meget enig med udenrigsministeren i, at sådan som man ser på dette i de kredse, der forhandler, er det en anden type våben, de har i Frankrig og i England. Men det understreger, synes jeg, at man bliver nødt til at se forhandlingerne både om de strategiske og om de taktiske atomvåben som en helhed.

Spørgsmålet er, om ikke vejen ud af det dødvande, vi vitterlig befinder os i, er, at